

CORECTBooks

literatură pentru copii

petru demetru popescu

alunel vrea să învețe medicină

PETRU DEMETRU POPESCU

**ALUNEL VREA SĂ ÎNVETE
MEDICINĂ**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-789-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

LUI ALUNEL ÎI VINE O IDEE	1
FIECARE LUCRU, LA TIMPUL SĂU!	4
ÎN RECUNOAȘTERE.....	6
RECUNOAȘTEREA CONTINUĂ	8
OSSIAN	11
DECANUL SE DOVEDEȘTE ÎNȚELEGĂTOR	18
ÎN AMFITEATRU, PRINTRE STUDENȚI	23
CELE TREI MISIUNI.....	27
PLECAREA ÎN CĂLĂTORIE	32
VÎNĂTOAREA	39
FOCUL SE RĂZBUNĂ	45
PE MALURILE MARELUI HAPI	56
CELE DOUĂSPREZECE ÎNTREBĂRI	62
ÎN TURNUL TĂCERII.....	73
„TOTUL CURGE”.....	83
„HERCULE, FIUL LUI JUPITER”	90
DOCTORUL GALENUS SAU „MARELE NEBUN”	99
UN „PRIETEN” DE DEMULT	110
VESTITUL LEONARDO DIN FLORENȚA	120
DESTĂINUIRILE ȘI SFATURILE LUI LEONARDO DA VINCI	125
DOCTORUL JOSEPH IGNACE GUILLOTIN.....	137
O LECȚIE DE PATRIOTISM	148
ÎNTOARCEREA	153

LUI ALUNEL ÎI VINE O IDEE

În clasă, Alunel era cel mai bun băiat. Să nu greșim însă, închipuindu-ne că era cel mai bun la învățătură și că la sfârșitul fiecărui an exista „pericolul” ca Alunel să ia premiul I, cu tradiționala cununică. Dar nici nu se putea spune despre el c-ar fi printre ultimii din clasă, adică unul dintre acei „colecționari” de note mici — de trei și patru —, amenințați de corijență sau, și mai rău, de repetenție. Băiatul mergea pe o linie de mijloc, parcă și-ar fi făcut un crez din expresia „nici prea-prea, nici foarte-foarte”.

Din cu totul alte motive era Alunel cel mai bun băiat. Avea o inimă de aur, care-i bătea cu putere în pieptul său voinic și voluminos. Cine-l vedea așa, parcă umflat cu o pompă de bicicletă sau chiar cu una de Dacia 1300, ar fi zis că sub straturile-i de grăsime se ascunde o fire insensibilă, nepăsătoare la tot ce-o înconjură. Când colo, grăsunul Alunel se înduioșa din te miri ce, împărțea întotdeauna necazul vreunui coleg, suferind alături de el și căutând, după puterile lui, să-l ajute. Iată, de pildă, ce s-a întâmplat într-o bună zi. Dulcin, candidat la premiul I, speriat de notele bune pe care le luase noua lor colegă, Amalia, a recurs la o stratagemă inadmisibilă. La teza de limba română, pe când Amalia se uita pe fereastră pentru a-i veni inspirația, iar profesorul urmărea ceva în catalog, Dulcin, dintr-un salt, ca o pisică, îi strecură acesteia, între filele caietului de teză, o „copiuță”. Apoi tot el, dregându-și nervos glasul, spuse plin de indignare:

— Tovarășe profesor, Amalia copiază!

Profesorul de română, Ilie Mirea, era renumit pentru bunătatea sa sufletească și pentru dragostea pe care o manifesta față de elevii săi. Dar, în același timp, simțul său de dreptate era arhicunoscut, iar exigența sa, proverbială. Ori de câte ori se ivea prilejul, își povățuia de bine elevii, amintindu-le că în viață, în orice împrejurare, trebuie să dea dovadă de cinste și corectitudine. De multe ori putea fi auzit spunând: „Mai bine dealul cinstit decât muntele furat!” — expresie atât de cunoscută în școală, că devenise cu timpul citată la tot pasul. Desigur, tâlcul acestor vorbe înțelepte nu-l putea pricepe oricine, dar ele nu mai păstrau nici urmă de secret pentru elevii dintr-a V-a — clasă în care se afla și Alunel —, ca de altfel pentru toți elevii acelei școli. Ei știau prea bine că această zicală izvora dintr-o altă cugetare, mai concretă, care se referea la o sferă mai restrânsă — numai la viața de elev: „Mai bine nota șase obținută cinstit decât nota zece luată prin mijloace necinstite!” Urmărind generalizarea, cu alte cuvinte aplicarea acestei zicale și la alte acte ale vieții, dascălul de română o îmbrăcase totodată într-o haină poetică.

Cunoscând acum felul de a fi al profesorului Mirea, e de la sine înțeles cum a reacționat la acea pîră veninoasă a lui Dulcin. Pînă să se dezmeticească Amalia, profesorul răsărise ca din pămînt lîngă pupitrul ei. A fost o nimica toată să găsească între filele caietului de teză fițuica strecurată de Dulcin. Cu glas aspru și tunător, începu să o dojenească. La început Amalia păru buimăcită, neștiind

ce să creadă, pentru ca apoi să izbucnească în hohote de plîns. Nu putu rosti un cuvînt în apărarea sa.

Dar Ilie Mirea era necruțător. O privi cu ochi de inchizitor și-i zise:

— Tu, o elevă atît de bună, să te pretezi la o astfel de faptă?! Și, întrucît Amalia plîngea din ce în ce mai disperat, adăugă: „Plînsul te acuză și mai mult!” Apoi, rar și sentențios, dădu drumul cunoscutului aforism: „Mai bine dealul cinstit decît muntele furat!”

Urmă pronunțarea sentinței, transcrisă apoi cu creionul roșu pe caietul de teză: „Nota 1 (unu) pentru copiat!”

În ochii lui Dulcin licări atunci o satisfacție răutăcioasă. Își atinsese ținta. Dar și în ochii lui Alunel, căruia nu-i scăpase nimic din cele întîmplate, se aprinse un licăr ciudat — oțelul tăios al revoltei. Se ridică în picioare și, voluminos cum era, părea el însuși față de colegii săi... un munte, dar nu din cel furat, ca în aforismul profesorului Mirea. Vorbi rar și apăsător, plin de năduf:

— Dar nu e drept, tovarășe profesor, ca Amalia, cea mai bună elevă din clasă, să ia unu la teză!

Privirea lui Dulcin se adumbri. Uluit, profesorul se răsuci spre cel care avusese îndrăzneala să-i conteste decizia.

— Cine a pronunțat aceste cuvinte?

— Eu! răspunse Alunel cu respect, dar și cu multă hotărîre.

— Și, mă rog, de ce nu e drept, Alunel?

Atunci Alunel, plin de înflăcărare, se lansă

într-o adevărată pledoarie, urmărind, prin relatarea celor întîmplate, stabilirea adevărului și incriminarea vinovatului. Părea un Demostene acuzîndu-l pe Filip al II-lea, regele macedonenilor, sau un Cicero condamnîndu-l pe Catilina,

Și Ilie Mirea înțelese marea nedreptate pe care era cît pe aci s-o făptuiască. Mută nota 1 (unu) de la Amalia la Dulcin și se simți împăcat sufletește. Alunel, la rîndul său, se simți mulțumit că intervenise la timp.

Altă dată Alunel luă apărarea colegului său Mihuț — un băiat pîrpiriu și sfios — împotriva unui vlăjgan dintr-a VII-a, care se năpustise asupra lui și-i furase abțibildurile. A fost o luptă pe viață și pe moarte, dar mușchii lui Alunel și-au spus cuvîntul, astfel încît vlăjganul, învins și umilit, s-a văzut silit să-i înapoieze lui Mihuț micile poze furate.

Desigur ar putea fi date multe alte exemple din care să reiasă mărinimia lui Alunel. Într-adevăr, Alunel al nostru era unul dintre acei colegi la care oricînd te puteai duce să-i ceri un sfat, un ajutor — într-un cu vînt, un băiat cu suflet mare, pe care era imposibil să nu-l îndrăgești. Dacă se întîmpla vreodată să lipsească, ziua aceea era foarte tristă pentru copiii dintr-a V-a. Chiar dacă era o zi însorită, tot mohorîță părea.

Dar de la un timp Alunel nu mai era în apele lui. Simțiseră toți acest lucru. Alunel devenise indiferent, nu mai participa la viața clasei. Toți și-au dat seama că se petrece ceva cu el. Dar ce?

Cîțiva încercaseră să-l iscodească, să-l facă să-și spună păsul deschis, dar nu reușiră să afle nimic de la Alunel, acesta mărginindu-se să ridice din umeri, de parcă ar fi vrut să le spună: „Nu s-a întîmplat nimic, absolut nimic!”

Realitatea este că pe Alunel îl preocupa ceva anume, ceva care pusese stăpînire pe el. Colegii lui n-aveau cum să-și dea seama că acel ceva era visul din care abia se dezmeticise. Hărțuit de întîmplările ce populaseră acel coșmar, la trezirea din somn făgăduise, fără să stea prea mult pe gînduri, că de-acîi încolo se va supune unui regim alimentar, că va duce o viață sportivă. Acum, însă, se găsea parcă la o răspîntie, încolțit de tot soiul de întrebări: „Dar, oare, era bine ca la vîrsta lui să se supună unui regim alimentar sever? Va fi posibil să-și stăvilească pofta de mîncare? Cum și prin ce mijloace ar putea fi educată această remarcabilă poftă? Dar doctorii? Oare doctorii sînt bine intenționați? Sfatul lor o fi dezinteresat sau altfel stau lucrurile?”

Acestea erau gîndurile care-l frămîntau pe Alunel, acaparîndu-l cu totul și sustrăgîndu-l de la treburile zilnice.

Deodată îi încolți în minte o idee, ca o rază de lumină care țîșnește în plin întuneric. Derula pe ecranul minții tot visul său plin de peripeții și-și zise: „Nimeni și nimic nu mă poate convinge că trebuie să țin un regim alimentar, pentru că nu cred în vorbele nimănuî atîta vreme cît nu le înțeleg. Cu atît mai mult nu pot să cred într-un vis, care, oricît de verosimil ar fi, se risipește în zori ca un fum. Doar eu pot hotărî ce am de făcut, totul depinde de voința mea. Eu sînt unul dintre aceia care mai întîi trebuie să se convingă ei înșiși de necesitatea unui lucru — bunăoară, acum, de respectarea unui regim alimentar. Pentru aceasta ar trebui mai întîi să pătrund tainele medicinei”.

Gîndul i se frînse, dar în secunda următoare reveni stăruitor. În cele din urmă, Alunel își spuse cu o hotărîre de neclintit: „Asta e! Cum de nu m-am gîndit de la început?!! Trebuie să m-apuc să învăț medicină!”

FIECARE LUCRU, LA TIMPUL SĂU!

Peste câteva zile, profesorul Ilie Mirea le dădu elevilor dintr-a V-a o lucrare de control. Era vorba de o compunere liberă, dar care trebuia totuși să răspundă unui titlu dat: „Un vis care poate deveni realitate». Acest titlu îi puse pe toți într-o teribilă încurcătură. Așa se explică de ce, deși trecuse un sfert de oră de când profesorul îl enunțase, mulți priveau cu disperare pe fereastră, așteptând parcă să le vină de-acolo vreo idee. Alunel, dimpotrivă, părea că are subiectul gata făcut. Desigur, n-avea decât să povestească celebrul său vis și, în concluzie, să arate cum poate prinde viață acest vis, cu alte cuvinte cum poate deveni realitate. Așa se face că, numai ce auzi titlul lucrării, Alunel al nostru se și așternu pe scris. Frazele se alcătuiău de la sine, parcă dădeau buzna să-și găsească mai repede un locșor pe foaia albă, tocul băiatului abia răzbind să le domolească în rînduri cît mai ordonate. Și așa, cît ai. zice pește, foile se umpleau una după alta.

La un moment dat a pierdut contactul cu realitatea, uitînd că se află în clasă și că, de fapt, scrie o lucrare de control. Retrăind cu intensitate faimosul său vis, s-a văzut dintr-o dată înconjurat din nou de ființele acelea uimitoare: maestrul Hipo, Getia, Menandros, cîinele Hector — cel care grăia omenește —, Avicenna, Averroes, petrecăreții Gargantua și Pantagruel, mincinosul baron Münchhausen și, bineînțeles, cei doi savanți — Louis Pasteur și Robert Koch. Nimic nu lipsea din visul de atunci — nici oamenii, nici întâmplările. Scria, scria întruna, cu febrilitate, de parcă-i dicta cineva.

Nici n-a băgat de seamă cînd a trecut ora. Terminînd de scris, o clipă a privit buimăcit în jur, întocmai ca atunci cînd, după visul avut, se trezise în patul său, acasă, înconjurat de părinți și bunici. Imediat s-a dezmeticit însă și, cu pas vioi, se îndreptă spre catedră să predea lucrarea. Își simțea sufletul ușurat, parcă se eliberase de o taină. Cătînd spre colegii săi, observă că au fețele cam mohorîte și înțelese pe dată că nu făcuseră lucrări tocmai bune. Cum era un bun coleg, simți o strîngere de inimă. Nu le rămînea decât să aștepte „sentința” profesorului Ilie Mirea.

Un obicei al profesorului de română era ca în ora imediat următoare să le aducă elevilor lucrările corectate, consemnînd notele în catalog. „O lucrare peste care se așterne praful timpului devine nefolositoare” — le zicea el. Și, pentru ca elevii să învețe mai ales din greșelile făcute, comenta fiecare lucrare în parte. Și de data asta procedă la fel. Peste două zile, la următoarea oră de română, intră în clasă cu lucrările sub braț. Copiii amuțiră. Majoritatea știau ce-i așteaptă. Și totuși, de data aceasta, Ilie Mirea se abătu puțin de la obiceiul său. După ce îi anunță că lucrările sînt foarte slabe, citi pe rînd notele, fără nici un comentariu. Chiar și Amalia abia obținuse nota șase, iar rivalul ei — invidiosul Dulcin — cinci. Parcă anume lăsat la urmă, Alunel își auzi în sfîrșit numele. Primise nota nouă.

În primul moment fu copleșit de emoție, dar, după ce se mai liniști puțin, se întrebă cu

nedumerire: „De ce nouă, și nu zece?!” Gîndurile i-au fost întrerupte de glasul profesorului Ilie Mirea, care tocmai spunea:

— Astăzi vom citi o singură lucrare — lucrarea lui Alunel!

Și începu să citească. Pe măsură ce citea, liniștea învăluia întreaga clasă, interesul copiilor fiind vădit. Visul lui Alunel prindea viață — de data asta în fața colegilor săi. Participau cu sufletul la gură la toate peripețiile prin care trecuse Alunel în visul său, pe chipul lor apărînd, pe rînd, cînd curiozitatea, cînd teama, cînd ușurarea, mai ales către sfîrșit, cînd eroul nostru s-a trezit buimac din somn, înconjurat de ai săi, cînd și-a dat seama că de fapt totul fusese doar un vis. Compunerea lui Alunel i-a fascinat pe toți. Nimeni n-avea vreun motiv să-i conteste lui Alunel talentul de povestitor, cu atît mai puțin nota luată. Numai Alunel al nostru era nemulțumit, ba tocmai se pregătea să-l întrebe pe profesor de ce, dacă așa stăteau lucrurile, îi dăduse numai nouă, cînd numai ce-l auzi pe dascăl spunînd:

— Și acum iată, negru pe alb, cum înțelege Alunel să-și materializeze visul: „Întrucît titlul compunerii noastre a fost «Un vis care poate deveni realitate», după ce am istorisit visul m-am gîndit că într-adevăr el poate deveni realitate numai dacă eu mă voi apuca să învăț medicina, chiar acum!”

Sfîrși de citit și apoi i se adresă lui Alunel:

— Bravo, băiete! Am parcurs cu multă plăcere compunerea ta și, pentru că am găsit-o interesantă, am citit-o și colegilor tăi, dar ți-am dat numai nouă, pentru că ai săvîrșit o greșeală.

— Ce greșeală?!!! sări ca ars Alunel.

Calm, Ilie Mirea îi răspunse îndată:

— Medicina nu se învață într-o singură zi, acum, astăzi, așa cum te-ai exprimat tu în lucrare. Mai întîi trebuie să-ți termini liceul, abia atunci vei da concurs de admitere la medicină și, dacă cei în drept te vor socoti apt, îți vei consacra întreaga viață — bineînțeles o viață de muncă asiduă — acestei nobile meserii!

La auzul acestor vorbe, nemulțumirea lui Alunel se transformă în furie — văzu negru înaintea ochilor. În acele clipe i se păru că profesorul Ilie Mirea seamănă cu cineva — sigur, semăna cu șiretul baron Münchhausen, care-l purtase tot timpul cu vorba în faimosul său vis!

— Cum adică? Să aștept atîta timp?! Dacă-i după cum spuneți, pînă oi ști ceva medicină mi-or apărea și primele fire de păr alb, or eu vreau să învăț medicina chiar acum, pentru ca să știu ce am de făcut!

Ilie Mirea, bun psiholog, nu luă în seamă vorbele necuviincioase ale lui Alunel și, mîngîindu-l pe cap, îi zise cu blîndețe:

— Pentru lucrarea de azi, încă o dată, felicitări! În legătură cu dorința ta de a urma medicina, deocamdată nu-ți mai spun nimic. Ai să te convingi tu singur! Dar, ține minte, fiecare lucru trebuie făcut la timpul său!

ÎN RECUNOAȘTERE

Din ziua aceea Alunel n-a mai avut liniște. Dorința de a învăța medicina, pentru a înțelege el însuși ce avea de făcut de-aici înainte, pusese stăpînire pe el. Pînă la lucrarea cu pricina, această dorință nu prinsese contur, era doar o vagă năzuință. Dar după, ce profesorul Ilie Mirea citise lucrarea lui cu glas tare, în fața întregii clase, nu mai putea da înapoi, doar afirmase în ea că stă în putința lui ca visul să devină de îndată realitate.

Pe de altă parte, îl frămîțitau vorbele profesorului, întrebîndu-se-întruna: „Ce interes să aibă tovarășul profesor Ilie Mirea ca să mă descurajeze? Doar la vîrsta lui nu are de gînd să se apuce el însuși de medicină; încît să-l supere faptul că mă va avea coleg pe mine, elevul lui — nu, desigur, nu poate fi vorba de așa ceva!”

De fapt, tocmai vorbele profesorului au început să-i zdruncine hotărîrea, punîndu-l pe gîn- duri. Onestul dascăl nu putea să fie decît bine intenționat și, desigur, nu dorea decît să-l ajute, făcîndu-l să înțeleagă că nu te poți apuca așa, de azi pe mîine, de medicină, că mai întîi trebuie să înveți sîrguincios, să-ți termini școala. Nu vroia să-l descurajeze cîtuși de puțin, ba chiar îl îndemna să nu-și abandoneze năzuința.

De îndată și-a adus aminte că se mai pripise cîndva, cînd, mic fiind, se apucase de sport sau, mai bine zis, de toate sporturile. Firește, le abordase pe rînd, visînd să ajungă un as al campionilor într-o lună, o săptămîină, ba chiar într-o zi, cît mai repede cu putință. Rezultatul nici nu vrea să și-l mai amintească, pentru că, de fapt, ambiția lui s-a soldat cu un eșec total. Dar, gîndindu-se mai bine, tot se alesese cu ceva în urma acestei experiențe, cu învățarea pe de rost a vorbelor înțelepte auzite de la toți maeștrii sportului cu care venise în contact — un fel de zicală care suna așa: „Exercițiul îl face pe maestru!”

Ba, mai mult, inspirat de peripețiile sale sportive, un povestitor scrisese și o carte, din care Alunel învățase pe de rost aceste versuri cu tîlc:

„Exercițiul este cheia
Ce le biruie pe toate,
Iară sportul fi-va veșnic
Irvor viu de sănătate !”

Le reținuse fără efort, de la sine. Simțea că, așa simple cum păreau, ascundeau o cugetare profundă. Își aducea aminte de ele la răstimpuri, cînd era confruntat cu o situație mai delicată, ca acum, de parcă un procuror sever îi supunea conștiința unui rechizitoriu necruțător: „Ai ținut seama de sfatul înțelept conținut în aceste versuri învățate pe de rost sau le-ai reținut așa, pentru că și-au

plăcut cum sună?” Ce-ar fi putut să răspundă? Că a ținut seama de ele? Peste puțină! Ar fi însemnat să-și fure singur căciula, dovada cea mai bună că nu perseverase în sporturile încercate pe rând fiind chiar proporțiile sale, rar întâlnite la un copil de vârsta lui. Și-apoi visul, visul pe care tocmai îl povestise în lucrarea de pe urma căreia era atât de frământat, nu dovedea și el că, de fapt, mai mult decât orice sport îi plăcea să se găsească în fața unei farfurii cu bunătăți, din care să înfulece cât poate.

„Exercițiul îl face pe maestru!” Mai mult ca sigur că și profesorul Ilie Mirea se gândise la aceste vorbe cu tîlc cînd îl povățuise să nu se pripească deocamdată cu învățarea medicinei, pînă atunci trebuind s-adune multe cunoștințe, și acestea nu se pot dobîndi așa, dintr-o dată, cît ai bate din palme.

„Dar cît să mai aștept, și de ce? — își spuse Alunel al nostru. Oare tot ce învăț în școală îmi va fi de folos în studierea medicinei?” La un moment dat, negăsind singur un răspuns, i se păru că-l aude pe profesorul Mirea, care-i spunea cu blîndețe: „O, desigur, multe, la care nici nu te gîndești încă, ” îți vor fi de folos... și-apoi fiecare lucru trebuie făcut la timpul său!”

Nu, nu putea să aștepte! Așa încît, după o noapte albă, bîntuită de tot soiul de gînduri, Alunel se dumiri. Sigur, cum de nu se gîndise?! Trebuia să meargă la fața locului, acolo unde se învață medicina, adică la... Facultatea de Medicină.

În zori, cînd venise în sfîrșit alba peste gîndurile lui chinuite, găsisese și soluția salvatoare. Se prefăcu însă că doarme, pînă ce simți mai întîi sărutarea obișnuită, pe frunte, a tatălui și apoi a mamei sale. Era semn că în clipele următoare amîndoi părăseau locuința, pornind spre serviciu. Obicei nu de ieri de alaltăieri, ci observat de cînd se știa el mai mărișor și începuse să priceapă rostul fiecăruia.

Așa se și întîmplă. Bunicii se aflau amîndoi la mătușa Ilinca, sora tatălui său, astfel încît nimeni nu-i mai bara calea spre aventura cunoașterii. Contrar obiceiului său, țîșni din pat ca săgeata și, cît ai clipi, fu în baie. Se spală în grabă și, închipuiți-vă, amîna pînă și micul dejun (!).

Încotro grăbea așa Alunel? Ați înțeles, desigur, că nu în altă parte decât la... facultatea mult vizată. Toată noaptea avusese timp să țeasă un plan îndrăzneț — deocamdată se ducea acolo așa, „în recunoaștere”. După cum vom vedea, pe parcurs avea de gînd să-și pună în aplicare planul punct cu punct.

Zis și făcut. Imediat căută acele haine de sărbătoare, nou-nouțe, pe care le îmbrăcase o singură dată, cu ocazia Anului Nou. „Așa voluminos cum sînt — își zise Alunel —, dacă îmbrac hainele acestea care mă maturizează — cine știe? — poate aduc a student și mă lasă să intru”. La plecare, luă din cui pălăria tatălui său, îndesînd-o pe cap, și în loc de ghiozdan, impresionanta servietă pe care tatăl său nu o purta decât în rare ocazii. Pînă la urmă renunță însă la ea: „Mai bine fără nimic în mîna, pentru a mă mișca mai ușor. Să renunț oare și la pălărie, care se cunoaște cît de colo că nu este a mea? Mai degrabă ar merge o mustață falsă” ... Nu mai era timp însă de mustață și de nici o deghizare. Totul trebuia înfăptuit pînă la ora 13, cînd urma să ajungă la școală. Așadar ieși repede din casă. Cum nu era superstițios, îl pufni rîsul cînd o pisică neagră îi tăie chiar atunci calea.

RECUNOAȘTEREA CONTINUĂ

Strada pe care era situat blocul unde locuia Alunel era în cartierul Floreasca. Prima întrebare pe care și-a pus-o a fost aceea cum să ajungă la Facultatea de Medicină — pentru un copil de 11 ani era într-adevăr o problemă. Nu și pentru Alunel al nostru, care, după cum am aflat din volumul anterior, călătorise nu numai în spațiu, prin diferite țări ale lumii, ci și în timp, traversând în celebrul său vis mai multe epoci. Oricum, și visul, dacă e bine construit, îți dă posibilitatea să capeți acea siguranță de sine, să înveți cum să procedezi într-o anumită situație și — lucru foarte important! — cum să nu-ți pierzi cumpătul când te afli singur, într-un loc necunoscut. Alunel, deci, care trăsesese toate aceste învățături din visul său, se porni să-ntrebe, în dreapta și-n stînga, cum să facă el să ajungă acolo unde dorea. Nimeni nu s-a gândit să-i cronometreze timpul de mers, dar un lucru e sigur — că n-a trecut prea multă vreme și s-a trezit în fața bătrînei clădiri.

Își îndreptă privirile spre frontispiciul ei și citi, nu fără o oarecare emoție: Facultatea de Medicină — semn că ajunsese acolo unde trebuia pentru a-și realiza dorința de a pătrunde tainele medicinei. De la început îl izbi însă aspectul clădirii — somptuoasă, apărată de un gard înalt din piatră, pe alocuri cu grilaj de fier. În clipele acelea deodată îi veni în minte modesta locuință a doctorului Hipocrate din Kos. Și asta pentru că și acum, ca și atunci, intrarea îi era barată de un obstacol — gardul. Și ce gard, imposibil de escaladat! Gîndindu-se la scurta-i experiență de „sportiv”, băgă de seamă că nu-i era de vreun folos. Stătea în fața gardului neputincios și, ciudat, se aștepta ca dintr-un moment într-altul să apară uriașul Menandros, de parcă înălțimea gardului n-ar fi fost de ajuns ca să bareze calea nepoftiților. Încercă poarta, dar aceasta era încuiată. Privi printre gratiile masive, dar nu zări pe nimeni. Singurul „cerber”, dacă se poate spune așa, părea să fie o statuie aflată în fața impunătoarei clădiri. Pe soclul statuii era săpat în piatră numele personajului, însoțit de un text destul de lung pentru nerăbdarea lui Alunel. Desigur, cu ochii săi buni, ar fi putut citi la iuțeală ce sta scris acolo, dar n-avea el timp de așa ceva acum, cînd îl frămînta cu totul altă problemă. Văzînd că pe poarta din față nu poate intra, privi de-a lungul gardului, doar-doar o zări vreun loc prin care să pătrundă înăuntru. Într-adevăr, în cealaltă extremitate exista o poartă, pe vinde, chiar în acel moment, intrau grupuri de tineri. „Probabil sînt studenți — gîndi Alunel — care vin la cursuri”. Grăbi pasul într-acolo, socotind că dacă se va strecura printre ei va putea să pătrundă cu ușurință înăuntru. Dar se înșelase. Pînă să ajungă el, ultimii tineri intraseră deja în curte, îndreptîndu-se acum spre intrarea studenților. Cînd, în sfîrșit, a ajuns în dreptul porții și Alunel al nostru, era prea tîrziu — ceasul arăta ora opt și un minut: „Așadar studenții au intrat, iar eu am rămas pe-afară. Ziua de azi pare pierdută, dar n-am să renunț eu cu una cu două”. Își luă inima în dinți și, țanțoș, intră pe poarta deschisă. Dar, din ghereta pe care abia acum o observă, își făcu apariția un om scund și smead la față. Era cît se poate de caraghios, poate și pentru că îi lipseau trei dinți din față. Îi bară calea, privindu-l cu ochi

mici și iscoditori:

— Ce cauți aici, băiețaș?

Nimic nu l-ar fi supărat mai mult pe Alunel în acea clipă decît apelativul „băiețaș”. Mai potrivit ar fi fost să i se adreseze cu totul altfel, ca de pildă: „Cu cine am onoarea?” sau „Nu vă supărați, dar nu puteți intra”.

Căută să treacă totuși peste acest incident și, regretînd în acel moment că nu recursese la o mustață falsă sau la vreun alt soi de deghizare, tuși, încercînd să-și dreagă vocea, apoi, luîndu-și un aer grav, spuse cu o voce voit îngroșată, bărbătească:

— Vreau să intru cît mai degrabă!

— Zău? clipi omul șiret din ochi. Și de ce, mă rog, vrei să intri?

— Pentru că sînt student! Și se minună și el cît de categoric și prompt îi ieșise minciuna din gură — se vede că-i folosise la ceva tovărășia baronului Münchhausen, vestitul mincinos. Dar, la auzul acestor vorbe, portarul — pentru că personajul era chiar portarul Haralambie — se porni pe un rîs zdravăn, din toate baierile inimii. Printre hohote, abia putu să articuleze:

— Tu, student?! Atunci eu sînt decan!

Alunel nu pricepu ce înseamnă cuvîntul „decan”. De fapt atunci îl auzea pentru prima oară. Dar felul în care îi vorbise așa-zisul decan, luîndu-l cam peste picior, îl scoase din sărite. „Cum de-și permite să mă trateze ca pe un băiețaș?! Asta e curată neobrăzare!”

Dar „decanul” se opri din rîs și, privindu-l sever, îi porunci pe un ton pițigăiat:

— Du-te acasă cît mai degrabă, puștiule, te-or fi căutînd ai tăi!

Prea era de tot! De data asta spusele „decanului” păreau să-i săreze o rană abia deschisă, apelativul „puștiule” făcîndu-l să spumege de furie. Dar n-avea încotro — dacă voia să intre, trebuia să-l ia mai cu binișorul pe acest „cerber”, să găsească acele vorbe potrivite cu care să-l înduplece să-l lase să treacă de poartă. De îndată își aduse aminte cum îl înșelase pe Menandros, cum reușise să pătrundă în căsuța doctorului Hipo cu complicitatea cînelui Hector. Se uită în stînga și-n dreapta, doar-doar o găsi pe cineva să-i sară în ajutor. Nimeni, afară de acest om îndesat, cu priviri bănuitoare, cu vorbele lui ce-l umpluseră de năduf, care-i bara cu cerbicie calea.

Deodată, tocmai cînd se aștepta mai puțin, salvarea mult așteptată se ivi sub înfățișarea unei femei îmbrăcate într-un halat alb, care începu să strige cît o țineau baierile:

— Nea Haralambie, vino repede cu cheile de la intrare, ca să pot ridica halatele!

Nici n-apucase femeia să-și sfîrșească țigănalul, că omul strigat se și execută. Scoase niște chei din buzunar și alergă spre ea pentru a i le da. Alunel nu mai știa ce să creadă. „Omul ăsta e un mincinos! Îl cheamă Haralambie și mie îmi spune că se numește... Decan — parcă așa a zis că-l cheamă —, dar treaba lui!”

Și, fără să mai stea pe gînduri, socotind că trebuie folosită cum se cuvine asemenea împrejurare

norocoasă, se strecură cât ai zice pește în incinta facultății. De-abia acum începea adevărata recunoaștere sau, mai bine zis, acțiunea de recunoaștere continua.

OSSIAN

În fața ochilor lui Alunel se deschidea o lume nouă. De cum intră în somptuoasa clădire, dădu cu ochii de o scăriță care cobora, sfârșind într-un culoar întunecos. În partea dreaptă urca o altă scăriță, de data asta ceva mai lungă, care ducea spre etaj.

„Pe unde s-o apuc?” se întrebă descumpănit Alunel. N-avea timp să chibzuiască prea mult, oricând putînd să apară pe urmele lui îndesatul acela mincinos, care răspundea la numele de Haralambie, dar care pretindea că-l cheamă Decan. Cum la subsol era întuneric, alese calea cea mai sigură — etajul. Într-adevăr, abia acum începea adevărata recunoaștere, că doar nu venise degeaba pînă aici, ci mînat de un scop — acela de a învăța medicina. Și cum la baza oricărei acțiuni trebuie să existe un plan, Alunel își făcu imediat unul: să ajungă la „directorul” Facultății de Medicină și să-l roage, să-l convingă cu orice preț, să-i smulgă într-un fel sau altul aprobarea de a fi primit aici, pentru a învăța medicina. „Dar unde să fie cabinetul directorului? La noi în școală acesta se află într-o încăpere ce se deschide din camera secretariatului. Deci mai întîi să caut secretariatul și apoi, mai mult ca sigur, dau eu și de director”. Începu deci să străbată grăbit culoarul lung al etajului I, citind din mers cele scrise pe ușile mari ce-l mărgineau. „Desigur, în spatele acestor uși sînt clasele” — își spuse Alunel al nostru, care, adineauri, mai folosise anapoda cuvîntul „director”. N-avea de unde să știe că aici nu există nici clase, nici director. Își dădea seama că directorul nu poate fi acolo, într-o sală de clasă, dar ca să dea de cabinetul lui trebuia să parcurgă toate culoarele, să citească toate tă blițele de pe uși. Dar nici cititul nu era o treabă prea ușoară, deoarece avea de-a face cu denumiri pe care nu le mai auzise vreodată. Dar își spuse că un viitor student la medicină trebuie să se familiarizeze cu ele. Și-apoi, dacă tot se apucase de o treabă — cum spunea și profesorul Ilie Mirea —, era bine să o ducă pînă la capăt și să o facă așa cum trebuie. Citi astfel, fără să înțeleagă mare lucru, următoarele denumiri: Amfiteatrul I, Anatomie și Embriologie, Biochimie ... Treaba se complica, deoarece din culoarul prin cipal se făceau culoare mai mici. Le trecu în re vîstă pe toate, oprindu-se puțin în dreptul fie cărei săli preț de-o clipă, ca să poată citi cele scri se pe ușă. Ajunse astfel la capătul culoarului și dădu de o scăriță, tot în dreapta, care urca la etajul II. Nu ezită să urce scărița și, cînd ajunse sus, reîncepu acțiunea de recunoaștere, de data asta în sens invers. I se perindară astfel prin față alte uși, care purtau desigur alte denumiri: Catedra de farmacologie, Sociologia medicinei, Sala de lu crări practice, Amfiteatrul V, Fiziologie, Histologie, Citologie... O nedumerire creștea în mintea lui Alunel, firească de altfel pentru un băiat de vîrsta lui: „De ce, oare, pe ușile unor săli scrie cuvîntul «Catedră», iar pe altele nu?! Înseamnă că unele clase nu au catedră și că profesorul este nevoit să stea tot timpul în picioare?! Cum se poate una ca asta?! La noi toate clasele au catedră! Și-apoi, ce să caute aici un amfiteatru!” Învățase de curînd la istorie despre amfiteatrele grecești și romane. Dar știa că acelea erau construite în aer liber, pe cînd cele de aici se aflau înăuntru. În cele din urmă, conchise: „La urma urmei, cine știe de

cîte ciudăţenii nu mă voi mai izbi? Oi vedea, dar deocamdată să găsec secretariatul şi direcţia!”

Dădu să coboare, dar ceva îi spunea că pe acolo trebuie să existe un hol, în care mai mult ca sigur dădea camera secretariatului, de unde, făcînd doar un pas, putea să ajungă la director. Tocmai atunci se ivi drept în faţa lui un tînăr care urca grăbit. Apariţia acestuia fu atît de neaşteptată, încît Alunel, care se ştia urmărit de Nea Haralambie, tresări, sperîindu-se de-a binelea. Băgă de seamă că tînărul îl privea cam de sus, şi asta nu doar pentru că era mai înalt decît el.

Dar Alunel al nostru nu se lăsă intimidat cu una cu două. Îl măsură la rîndul lui pe individ şi băgă de seamă că era suplu şi extrem de elegant, îmbrăcat cu un costum gri impecabil, că avea părul pieptănat cu multă grijă şi o figură distinsă. Un singur cusur îi găsea Alunel: era din cale-afară de parfumat. Cine să fie oare acest personaj apărut aşa, pe neaşteptate, într-un moment de răscruce pentru Alunel, tocmai cînd se hotărîse să înveţe medicina? Desigur, numai în- tîmplarea îl scosese în calea lui.

Luînd un aer voit nepăsător, băiatul găsi cu cale să-l întrebe chiar pe el, că altcineva nu se zărea prin preajmă:

— Maestre, nu ştii cumva unde este cancelaria directorului facultăţii?

Mîna pe care o arborase, preţiozitatea cu care rostise mai ales cuvîntul „maestre” trebuiau să aibă un efect imediat asupra interlocutorului, făcîndu-l să-şi dea seama că nu are de-a face cu fitecine. Spre mirarea lui însă, tînărul nu se lăsă deloc impresionat. Zîmbi cu vădită superioritate şi, cîntărindu-l pe Alunel al nostru dintr-o ochire, i se adresă cu o voce metalică:

— Ascultă, puştiule, ce cauţi tu la Facultatea de Medicină?

Altul care i se adresa cu „puştiule”! Simţea cum se sufocă de mînie. De-asta pornise el către un ţel nobil? Oare drumul spre cunoaştere avea să-i fie barat tot timpul de indivizi ca Nea Haralambie de-şi zicea „Decan” sau ca acest filfizon din faţa lui, care i se adresase — desigur în zeflemea — cu „puştiule”? Ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare — o merita —, dar găsi că-i mai prudent să se domolească; de fapt, îşi dădu seama că nici nu ştia cu cine are de-a face.

— Maestre, dar domnia ta cine eşti, ca să-mi pui o asemenea întrebare? (Ce mai încolo şi încoace, Alunel voia să-l dea gata cu vorbe mari, luate de prin cărţi.)

— Ascultă, puştiule, eu sînt student la „generală” şi locul meu este aici, dar tu, tu ce cauţi pe aici?

Din nou apelativul jignitor „puştiule” — de data asta rostit cu emfază, fapt ce-l irită şi mai mult pe Alunel. Simţînd că-şi pierde firea, negru de mînie, cătă spre tînărul din faţa sa, vrînd parcă să-i transmită tot dispreţul ce-l cuprinsese în acel moment. Dar, curios, privirile acestuia, aţintite asupra-i, parcă-l ardeau. „Nu cumva o fi vreun extraterestru?” îşi spuse Alunel şi, pradă imaginaţiei sale, i se păru că de undeva, de deasupra Facultăţii de Medicină, venea un zgomot ciudat. „Te pomeneşti că a descins chiar acum dintr-o farfurie zburătoare sau dintr-un ciudat aparat de zbor ca cel din «Imperiul

contraatacă»”. În cele din urmă se auzi răspun- zînd, parcă și propria-i voce venea de undeva de departe:

— Și eu sînt...

— Ce, ce ești tu? Iacă acolo un puști, și încă unul cu pretenții de om mare! De data asta cuvîntul „puști” fu rostit apăsător, tăios — cuțit de ghilotină, nu alta, menit să-i taie elanul cu care venise pînă aici.

— Păi... student!

— Student?!?! La auzul acestei vorbe, tînărul izbucni în hohote de rîs. Pornit cum era, lui Alunel i se păru neomenesc — suna metalic, ca și vocea, șuierător. Nu, nu era un rîs natural, menit să împrăstie voia bună, ci, dimpotrivă, te îngheța.

— Tu, student?! Pe cine vrei să păcălești? Nici. măcar afîta lucru nu știi, că la facultate nu există director, ci decan!

— Nu se poate! Cu alte cuvinte, Nea Haralambie, de-și zice „Decan”, e aici un ... un fel de director!

Tînărul zîmbea satisfăcut, dîndu-și seama cu cine are de-a face:

— Ce-l amesteci pe Haralambie, portarul?

— Păi cînd nu m-a lăsat să intru mi-a zis că el, și nu altul, este „Decan” !

— Așa? Atunci află, copile, că și-a bătut joc de tine! El e Nea Haralambie sau Lambe, atît! Sau, dacă vrei, Lambe-portarul, după ocupația lui! Iar la facultate nu există director, ca la școală sau la... grădiniță, ci decan — e o funcție, nu un nume, cum ai înțeles tu! Ai priceput?

Accentuase batjocoritor cuvîntul „grădiniță”, pentru a-i da de înțeles lui Alunel că, după cunoștințele lui, acolo i se cuvenea un loc, și nu la facultate. Paharul se cam umpluse: „puștiule”, „copile”, „grădiniță” ... Dar, ciudat, lui Alunel îi pierise orice urmă de mînie. Tocmai se mai liniștise, cînd auzi din nou vocea aceea tăioasă:

— Cum te cheamă?

— Alunel!

— Alunel? Și tînărul se porni din nou pe rîs. Auzi, Alunel! Nume predestinat pentru un puști, nume de țînc!

Stăpînindu-se, Alunel căută să afle și el cîte ceva despre ciudatul tînăr:

— Dar pe dumneata cum te cheamă?

— Pe mine? Deși nu-i frumos să-i întreb pe cei mari cum îi cheamă, de data asta te iert. Mai ai multe de învățat. Am un nume deosebit, pe care-l rostesc cu mîndrie:’ Ossian! Os-si-an!

Alunel găsi numele caraghios și predestinat ridicolului. Dar nu-și spuse cu glas tare părerea, socotind că-i mai bine să se abțină. În minte îi apărură figurile grotești ale lui Gargantua și Pantagruel și chiar a baronului Münchhausen. Trăsese o învățătură din peripețiile faimosului vis: dacă izbutise

la un moment dat să-i înduplece pe aceștia, apoi aceasta se întâmplase nu atunci când întrebuințase, cuvinte tari, vehemente, ci tocmai când dăduse dovadă de tact și prudență. Se hotărî deci să-i vorbească politicos, cu eleganță și gentilețe, acestui individ.

— Ossian? Ce nume frumos! Seamănă cu zborul unei păsări, sfidînd înălțimile. E un nume plin de culoare, poezie ..., parcă e un cîntec de vioară . . . Are strălucirea aurului sau — ce spun eu? — a soarelui. E magnific, ce mai! Predestinat pentru un mare și ilustru medic!

La auzul acestor vorbe mieroase, Ossian zîmbi batjocoritor, lingușeala lui Alunel prinzîndu-se de el ca apa de penele păsărilor de baltă.

— Prea multe comparații măgulitoare, puștiule, n-am nevoie de ele! Dar, pentru că ai încercat să fii drăguț, spune-mi ce vrei de la mine?

— Maestre Ossian, de e cu putință, v-aș ruga pe dumneavoastră, care sînteți student și — cum s-ar zice — sînteți aici ca la dumneavoastră acasă, să mă conduceți de urgență la tovarășul direct ..., la tovarășul decan !

— Știi că-mi ești simpatic? chicoti Ossian. Și, pentru că-mi ești simpatic, o să-ți îndeplinesc dorința. Hai să te duc la tovarășul decan!

Alunel știa însă că ceea ce ți se oferă cu prea multă ușurință nu ascunde nimic bun, mai bine zis ascunde întotdeauna ceva. Cum de se oferise, nitam-nisam, batjocoritorul Ossian să-i fie călăuză, că doar nu-i devenise așa, dintr-o dată, simpatic? Dar Alunel mai știa că în situația lui n-avea de ales. Dacă-l refuza pe Ossian sub pretextul că se descurcă singur, acesta s-ar fi simțit ofensat și abia atunci s-ar fi putut să-i pună bețe în roate. Căutînd să pară cît mai indiferent și sigur de sine, se hotărî să-l urmeze pe Ossian prin labirintul de culoare.

Coborînd scările, ajunseră din nou în primul culoar, care ducea către ușa prin care mai adineauri intrase Alunel. Dar abia acum zări, mai în dreapta, cîteva scărițe din marmură ce duceau într-un hol larg de toată frumusețea. „Aici trebuie să fie cabinetul decanului”, își zise eroul nostru. Și inima începu să-i bată năvalnic la gîndul că se apropia de locul unde urma să i se hotărască soarta. Dar se pare că se înșelase, pentru că Ossian trecu pe lîngă ele nepăsător, ba, luîndu-l de braț pe Alunel cu un gest ocrotitor, părea că vrea să-l „piloteze” pe drumul cel mai scurt, ferindu-l de ocolișuri inutile. Cînd mai erau doi pași pînă la ușă, ce-i fu dat să vadă? În cadrul ei apăruse silueta mătăhăloasă a lui Nea Haralambie, căruia — nu, nu i s-a părut — „binevoitorul” Ossian i-a făcut un semn, arătînd spre Alunel. „Așadar, iată care fuseseră bunele intenții ale tînărului student. M-am gîndit eu că nu-i a buna schimbarea aceea de atitudine... Deci asta a vrut: să mă dea pe mîna cerberului, și asta cît mai repede!” Bineînțeles erau de prisos astfel de reflecții, așa că băiatul, cît ai zice pește, se răsuci pe călcîie cu o mișcare atît de rapidă, încît, pînă să se dezmeticească tînărul de lîngă el, avu tot timpul să urce din nou scările și să ajungă în capătul celălalt al culoarului. „Ia te uită — își zise Ossian —, cine l-ar fi crezut atît de sprinten pe acest grăsun?!” Deci, Alunel al nostru iuți nu numai pasul, ci

și gândul, cumpănind tot timpul cum ar putea să scape de cei doi urmăritori și, bineînțeles, cum să-l dibuiască pe decan. Pericolul cel mare era suplul Ossian, care din clipă în clipă putea să-l ajungă din urmă, Nea Haralambie descurcându-se mai greu în această „probă sportivă”. Dar parcă lui îi era ușor? În fața scărițelor ce dădeau în holul cel larg, simțind că-i plesnesc plămîinii, fu cuprins de regretul chinuitor (pentru a cîta oară?) că abandonase sportul, lăsîndu-se pradă nesățioasei poftă de mîncare. Uite, de pildă acum, nu mai era în stare să facă un pas, poate pasul hotărîtor care avea să-l ducă în fața decanului. Aruncîndu-și privirea înapoi, zări la capătul culoarului pe cei doi urmăritori ai săi. „Ia te uită, Nea Haralambie nu se lasă! Cred că a făcut sport la tinerețea lui, că altfel cum ar putea acum să alerge la un pas în urma lui Ossian? În cîteva clipe vor fi lîngă mine, mă vor prinde și atunci...”

Abandonă ideea de a păși în holul cel larg, din care se pare că n-avea cum să iasă la nevoie. Se îndreptă așadar din nou spre ușa prin care intrase. În spatele lui creștea zgomotul pașilor, semn că cei doi se apropiau. Ar fi putut să iasă pe ușă, să nu se oprească din fugă decît în stradă, unde ar fi scăpat definitiv de urmăritorii săi. Dar ar fi fost o lașitate din partea lui. Venise aici cu un scop — și nu dintre cele meschine —, iar acum, la primul hop, să fugă pe furiș, ca un hoț? Nu, nici vorbă, trebuia să ajungă cu orice preț la decan!

Îl fulgeră o idee: „Ce-ar fi să-i port așa, din- tr-un hol în altul, pe cei doi, sleindu-le forțele?” El însuși era la capătul puterilor, parcă nici picioarele nu-l mai ascultau. Trebuia într-un fel oarecare să cîștige timp, să-și mai tragă puțin sufletul.

Se avîntă așadar pe scărița care ducea la subsol. Acolo, între timp, lumina se aprinsese. Surprinzător, dar și aici erau uși, ca la parter sau etaj, uși pe care scria cîte ceva. Dar acum Alunel nu mai avea timp de citit, hăitașii săi fiind pe undeva pe-aproape. Oricum, decanul nu putea să se afle aici, la subsol. Ajunse din nou la o cotitură, care deschidea spre dreapta calea altui coridor, scurt, care se oprea în fața unei uși mari.

În mintea lui Alunel se cristalizară două alternative: ori mergea înapoi și urca din nou scărița ce ducea la parter — și în acest caz cursa era reluată cine știe pînă cînd, ca un perpetuum mobile —, ori o apuca pe acest culoar, care măcar era întunecos. Avea să stea ascuns aici, protejat de umbră, pînă cînd treceau de el cei doi. Apoi, ieșind din ascunzătoare și făcînd calea inversă, avea să încerce să ajungă la decan. Cunoștea tertipul din filmele de acțiune pe care le văzuse. Ei, dar în filme e cu totul altceva, parcă niciodată urmăritorii n-au auzit de asemenea șiretlicuri, pe cînd în cazul de față mai mult ca sigur că cei doi cunoșteau și ei stratagema, așa că puteau foarte bine să-l prindă în acest culoar, care era aidoma unei străzi înfundate. Cu tot riscul, pătrunse în micul culoar și, ținîndu-și răsufllarea, se lipi de ușa din fund. Atunci, auzul îi fu izbit de două zgomote distincte: zgomotul sacadat, din ce în ce mai aproape, al pașilor ce-l urmăreau și bătăile puternice ale propriei sale inimi. Abia atunci Alunel băgă de seamă cît era de speriat. Degeaba își spunea că n-are de ce să-i fie frică. La urma urmelor ce-avea să i se întîmple?

La un moment dat, însă, zgomotul pașilor prinse să scadă, auzindu-se din ce în ce mai slab, semn că cei doi mușcaseră din momeală și acum se îndepărtau. Ce mai încolo-încoace, stratagema, deși uzată, îi reușise de minune. Atunci, ca prin farmec, simți cum i se domolesc și bătăile inimii, care mai adineauri o luaseră razna. Un zîmbet îi luminează fața și, la lumina lui sau poate pentru că se mai obișnuise cu întunericul, putu să citească destul de ușor ce sta scris deasupra ușii: Sala de disecții „Fr. Reiner”. Nu pricepu ce înseamnă cuvîntul „disecții”, dar n-avea el timp de-așa ceva acum. „Deci, deocamdată am scăpat! Desigur, nu pentru mult timp. Cînd vor băga de seamă că i-am înșelat, vor face calea-ntoarsă, așa că bine ar fi să cîntăresc cum se cuvine situația, să nu care cumva să pic în mîinile lor. Trebuie să profit de cele două-trei clipe de avans și să fac în așa fel, încît să ajung înaintea lor în holul cel mare, unde mai mult ca sigur voi da de cabinetul decanului”.

Ieșind din ascunzătoare, cît ai zice pește fu lîngă scăriță, o urcă în fuga mare, se trezi în capătul culoarului, de unde, în sfîrșit, ajunse în hol. Privind peste umăr, la o aruncătură de băț, îi zări pe cei doi — ajunseseră în celălalt capăt al culoarului. Atunci se avîntă înainte, dar, împie- dicîndu-se, căzu lat la pămînt. Simți o durere ascuțită în coate, dar n-o luă în seamă. Dintr-un salt, fu în picioare, cu o elasticitate pe care nu și-o bănuise nicicînd. Drept în față, lîngă ghișeele așezate unul lîngă altul, văzu un intrînd destul de îngust, parcă anume ascuns de ochi indiscreți. „Aici trebuie să fie decanul!” își zise. Cîteva trepte îl duseră în fața unei uși, pe care citi, în sfîrșit, cuvîntul „Decan”. Din nou își auzi bătăile inimii, dar, stăpînindu-și emoția, dădu să treacă pragul. Chiar în acea clipă, două brațe puternice îl în- șfăcară de o parte și de alta, immobilizîndu-l cu brutalitate. „M-am înecat la mal !” își zise Alunel, care știa prea bine în mîinile cui se află. Ei, , dar nu era el ăla care să dea înapoi, ba piedicile îl în- dîrjeau parcă și mai mult. Căutînd să-și păstreze calmul, chibzui cu iuțeala fulgerului cam ce-ar trebui să facă. Negăsind altceva mai bun, se porni să țipe cît îl ținea gura. Descumpăniți, cei doi — Ossian și Nea Haralambie — își slăbiră strîn- soarea. Chiar în acea clipa se deschise ușa și în cadrul ei își făcu apariția un bărbat înalt, cu părul cărunt și o ținută distinsă. Era decanul! Se vedea cît de colo că fusese deranjat de țipetele lui Alunel.

Surprins, Alunel se cam fîstîci, dar imediat își dădu seama că de fapt ar trebui să se bucure, doar pentru asta se afla aici, doar pentru a da ochii cu decanul alergase de colo-colo prin labirintul de culoare, nemaștiind încotro s-o apuce ca să scape de cei doi cerberi.

— Ce se întîmplă aici? întrebă cu o nuanță de severitate în glas decanul.

După ce plutiră o clipă între pereții holului, undele sonore ale glasului metalic deveniră parcă materiale. Ai fi putut crede că acele cuvinte banale se transformaseră în două gloanțe, nimerindu-i din plin pe cei doi. Băgă de seamă că Ossian avu chiar o grimasă de durere, dar desigur asta era doar o năzăreală de-a lui Alunel, pentru că imediat îl auzi vorbind, sigur pe el, aproape impertinent:

— Acest puști, tovarășe decan, a pătruns pe furiș în facultate și, nici una, nici două, vrea să intre la dumneavoastră!